

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/301/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813206548
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8813206548.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Daniely Babinovej a Mgr. Miloša Koleka, v právnej veci žalobcu CASH COLLECTORS Sk, s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 49, Bratislava, zastúpeného Havel, Holásek & Partners, s.r.o., advokátska kancelária, Mlynské Nivy 49, Bratislava proti žalovanej U. Y., nar. X.XX.XXXX, bytom E. č. XXX, za účasti Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Važecká 16, Prešov, zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, so sídlom v Stropkove, Nám. SNP 7, o zaplatenie 1.738,69 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, zo dňa 20.1.2015 č. k. 9C/392/2013-142 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou z 25.6.2015 č. k. 9C/392/2013-167 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výrokoch o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a o trovách konania.

Nepriznáva stranám náhradu trov odvolacieho konania.

Priznáva Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie nepripustil vstup vedľajšieho účastníka Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom v Bratislave, do konania na strane žalovanej. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 102,84 eur s prísl., do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 463,89 eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s., a žalovanou bola uzatvorená zmluva o splátkovom úvere. Prvostupňový súd sa zaoberal uplatnenou námietkou premlčania zo strany Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, ktorý vystupuje v konaní na strane žalovanej. Žalobca tvrdil, že celý úver sa stal splatným v deň jeho konečnej splatnosti, teda dňa 20.11.2010 a vzhľadom na podanie žaloby na súde dňa 18.6.2013 nárok nie je ani čiastočne premlčaný. Súd prvej inštancie sa s týmto názorom nestotožnil. Zdôraznil, že žalovaná sa zaviazala splácať úver formou pravidelných mesačných splátok splatných od 20.12.2005 do 20.11.2010, pričom v danej veci nedošlo k predčasnému zosplateniu úveru. Vzhľadom na uvedené sa režim premlčania vzťahuje na každú splátku úveru. Dojednanie v úverovej zmluve čl. III. bod. 5 nie je možné vykladať tak, že v prípade, ak dlžník nebude splácať úver, tak posledná

splátka úveru bude tvorená celou istinou poskytnutého úveru, a tým sa aj predĺži splatnosť všetkých splátok úveru. Dané ustanovenie sa týka iba zvyšku pohľadávky úveru, keď môže nastať situácia, že vzhľadom na výšku poskytnutého úveru, dojednaný spôsob splácania, výška poslednej splátky úveru môže byť v sume vyššej alebo nižšej, ako je dojednaná výška pravidelnej mesačnej splátky. Ako premlčané vyhodnotil súd prvej inštancie všetky splátky s príslušenstvom, pri ktorých splatnosť nastala pred dňom 18.6.2010, teda z celkových dojednaných 59 splátok úveru je premlčaných 53 splátok splatných v období mesačne od 20.12.2005 do 20.5.2010. Nepremičané sú teda splátky úveru splatné v období od 20.6.2010 do 20.11.2010, teda celkovo šesť splátok. Na jednu splátku pri výške úveru 796,65 eur, pri ich celkovom počte 59, pripadá istina úveru 13,50 eur. Nepremičaných je 6 splátok, preto bolo možné priznať žalobcovi na istine úveru iba sumu 81,- eur. Žalovaná sa zaviazala splácať úver pri výške mesačnej splátky 21,71 eur, pričom táto splátka pozostávala z časti istiny úveru a z časti úrokov z úveru. Medzi účastníkmi konania bola dohodnutá výška úrokovej sadzby 17,30 % ročne a vzhľadom na to, že uzatvorená medzi účastníkmi je zmluvou spotrebiteľskou, súd prvej inštancie sa zaoberal primeranosťou výšky úroku z úveru. Zistil, že výška úrokovej sadzby v bankách v období novembra 2005 pri spotrebiteľských úveroch bola 7,33 % ročne, a preto uzavrel, že nárok žalobcu na úroky z úveru vo výške 17,30 % ročne nie je primeraný. Vo vzťahu k žalobcovi tento úrok z úveru preto bolo možné podľa súdu prvej inštancie priznať iba v rozsahu 7,33 % ročne, pri nepremičaných 6 splátkach na úroku z úveru tak priznával súd prvej inštancie nárok na zaplatenie sumy 21,84 eur. Žalobe tak vyhovel do sumy 102,84eur s prísl.. Súd prvej inštancie nepriznával žalobcovi nárok na zaplatenie úroku z úveru vo výške 17,30 % za obdobie po splatnosti celého úveru, teda odo dňa 21.12.2010. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá ku dňu 20.11.2010. Účastníci úveru pritom nemusia dohodnúť čas, na ktorý sa úver poskytuje. V takom prípade vzniká právo na úroky až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov. Pokiaľ však si účastníci úveru dohodnú úverové obdobie a dlžník poskytnuté peňažné prostriedky do tejto doby nevráti, prichádzajú do úvahy za obdobie po splatnosti úveru iba úroky z omeškania. Rovnako ako nedôvodný považoval nárok žalobcu na zaplatenie poplatkov za správu úveru v celkovej výške 217,39 eur. Výška týchto poplatkov podľa súdu prvej inštancie je nielen v rozpore s ustanoveniami na ochranu práv spotrebiteľa, ale aj v rozpore s dobrými mravmi, keďže niekoľkonásobne prevyšuje bežné poštovné a bežné náklady, ktoré pôvodnému veriteľovi so správou úveru mohli vzniknúť. Žalobca bližšie nešpecifikoval, aké skutočné plnenie dostáva spotrebiteľ, za ktoré má tento poplatok zaplatiť. Išlo v tejto súvislosti o poplatky za vedenie úverového účtu. Pri poplatkoch, ktoré má splatiť spotrebiteľ je nevyhnutné, aby sa týmto poplatkom platilo skutočné plnenie poskytnuté spotrebiteľovi a ktoré by bolo v jeho záujme. Ide teda o nejasne naformulovaný nárok žalobcu, keď zároveň prvoinštančný súd zdôraznil, že výšku týchto poplatkov pôvodný veriteľ po dobu splatnosti úveru 4-krát menil, pričom išlo o jeho zvyšovanie. Takéto konanie je možné posudzovať ako konanie spôsobujúce hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Rovnako nepriznal žalobcovi nárok na zaplatenie poplatkov za upomienky. V tomto smere žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom vzniku takéhoto nároku. Príslušenstvo pohľadávky, a teda úrok z omeškania súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 517 OZ. O trovách konania účastníkov a Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, súd prvej inštancie odôvodnil § 142 ods. 2 O.s.p..

3. Proti tomuto rozsudku v spojení s opravným uznesením podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, a to vo vzťahu k výrokom o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a o trovách konania. Navrhuje v tejto časti zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie tak, aby žalovanej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.738,69 eur s prísl., spolu so vzniknutými trovami konania, alternatívne navrhol v tejto časti rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalobca poukazuje na to, že záväzok banky - právneho predchodcu žalobcu, na základe ktorého sa zaväzuje poskytnúť dlžníkovi finančné prostriedky s tým, že dlžník sa poskytnuté finančné prostriedky zaväzuje vrátiť a zaplatiť úrok, je vždy potrebné posudzovať podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka ako tzv. absolútny obchod bez ohľadu na povahu účastníkov. V tejto súvislosti poukazuje na viaceré rozhodnutia súdov Slovenskej a Českej republiky, z obsahu ktorých je zrejme, že napriek prijatej právnej úprave ochrany spotrebiteľa na úrovni EÚ, súdy vyšších inštancií posudzujú konštantne úverový vzťah podľa právnej úpravy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku, a to aj v otázke premlčania. Uvádza, že Obchodný zákonník obsahuje kompletnú právnu úpravu premlčania. Otázka premlčania sa preto v tomto prípade má posudzovať výhradne podľa relevantných ustanovení Obchodného zákonníka a nemožno akékoľvek ustanovenia v úprave premlčania vytrhávať z kontextu a aplikovať na ne ustanovenia iného právneho predpisu, a to zrejme iba ad hoc v prospech spotrebiteľa. Ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní nie sú ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Ide o tu o stret princípov zvýšenej ochrany slabšej strany a princípov rovnosti a právnej istoty. Pokiaľ by sa však mal aplikovať Občiansky zákonník úplne vždy, ak je to

proste miernejšie, teda, keď nejde o spotrebiteľské ustanovenia, ale o určité, zhodou okolností miernejšie dopady ustanovení Obchodného zákonníka, mohlo by sa jednať o disproporcionalitu v porovnávaní daných práv. Odlišnosť úpravy inštitútu premlčania v Občianskom a Obchodnom zákonníku nemá nič spoločné so spotrebiteľskou ochranou, ale je výsledkom dvoch rôznych legislatívnych procesov ústiacych do dvoch rôznych kódexov bez ďalších súvislostí relevantných pre nastolenú problematiku. V súvislosti s účasťou vedľajšieho účastníka v konaní žalobca zdôrazňuje, že žalovaný doposiaľ písomný súhlas s jeho vstupom do konania neudelil. Žalobca rovnako nesúhlasí s určením počiatku, od ktorého začína plynúť premlčacia doba. Poukazuje na to, že konečná splatnosť úveru je určená presným dátumom, a to dňom 20.11.2010, čo vyplýva priamo zo zmluvy. Premlčacia doba by v takomto prípade uplynula 20.11.2014 a žalobca podal na prvostupňový súd návrh na vydanie platobného rozkazu 18.6.2013, a teda pred uplynutím premlčacej doby. Stalo sa tak napokon v dobe kratšej ako 3 roky po konečnej splatnosti úveru, a preto nemohlo dôjsť k premlčaniu uplatnenej pohľadávky. K záverom súdu prvej inštancie ohľadom výšky dohodnutej úrokovej sadzby úveru, nesúhlasí žalobca s dôvodmi súdu prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí a má za to, že takéto rozhodnutie súdu bez odkazu na príslušné zákonné a zmluvné ustanovenia je rozhodnutím nepreskúmateľným a arbitrárnym. Pokiaľ ide o poplatok za správu úveru, tento je jasne, určito a zrozumiteľne dohodnutý v uzatvorenej zmluve. Výška a periodicita poplatkov sú upravené priamo v hlavnom texte zmluvy o úvere, ihneď pod informáciou o úrokovej sadzbe, teda na jasnom, zreteľnom mieste, ktoré nie je možné prehliadnuť. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podľa žalobcu dostatočne nezdôvodnil, keď v súvislosti so žiadanými poplatkami poukázal iba na nedostatočné protiplnenie žalovanej strane bez toho, aby túto skutočnosť preukázal. V tejto časti považuje žalobca rozhodnutie za arbitrárne. Súdny však už v minulosti konštatovali, že práve bankové produkty typicky predstavujú ucelené balíčky plnení, ktorých súčasťou je rada navzájom súvisiacich služieb na strane banky. Tomuto balíčku plnení zodpovedá aj ucelený balíček protiplnení na strane klientov, ktorý môže byť vnútorne štruktúrovaný do rôznych poplatkov, úrokov, či ďalších platieb. V rámci týchto balíčkov sú všetky plnenia vzájomne prepojené a súdu neprísluší rozhodovať, ktoré z jednotlivých plnení v rámci balíčka predstavuje plnenie hlavné, a ktoré je iba plnením vedľajším. Ak sú poplatky za bankové služby vyjadrené jasne a zrozumiteľne, neexistuje podľa Britského Najvyššieho súdu priestor pre hodnotenie poctivosti a primeranosti ich výšky z hľadiska úpravy neprípustných zmluvných dojednaní v spotrebiteľských zmluvách. V bankovej praxi sú poplatky proste súčasťou platby za celkový balíček služieb, nielen za individuálnu službu. Preto útoky na nepomer medzi nákladmi poskytovaných služieb a príslušnými poplatkami vychádzajú z pochybného predpokladu a v skutočnosti nezahŕňajú hodnotenie poctivosti vzťahujúce sa k primeranému pomeru ceny alebo náhrady za tovar alebo služby za neposkytnutých. Poplatok sa dá skutočne chápať ako súčasť celkovej ceny za úver, ktorá je predmetom dohody medzi podnikateľom a spotrebiteľom, a ktorá je vylúčená zo súdneho prieskumu. Taktiež ho tak bez pochyb po roky chápali banky aj ich klienti. Rozhodnutie súdu v časti nepriznania poplatkov za správu úveru a poplatkov za upomienky je preto nesprávne, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a nezohľadňuje stranami zmluvne dojednané podmienky uvedené v uzatvorenej zmluve.

4. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

5. Združenie na ochranu spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, v podaní z 21.7.2015, navrhuje rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť a uplatňuje si náhradu trov odvolacieho konania. Zdôrazňuje, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy Obchodného práva. Poukazuje v tejto súvislosti aj na aktuálny rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3NcDo 12/2014. Základnou filozofiou spotrebiteľského práva je totiž pozitívnym zásahom štátu prostredníctvom zákonodarnej a súdnej moci dosiahnuť vyváženú faktickú nerovnováhu spotrebiteľa vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi, ktorý má mocenskú ekonomickú a právnu nadvládu nad spotrebiteľom vyplývajúci z okolností uzatvárania predformulovaných štandardných zmlúv, v ktorých sú zmluvné podmienky stanovené dodávateľom. K jeho pôsobeniu v konaní poukazuje na to, že o námietke žalobcu v tejto súvislosti bolo rozhodnuté súdom a navyše žalovaná písomným podaním z 10.3.2014 vyslovila súhlas so vstupom tohto združenia do konania na jej strane. Vo vzťahu k námietke premlčania zdôrazňuje, že plnenie bolo dohodnuté v splátkach presne tak ako to kvalifikuje ust. § 103 OZ. Každá splátka úveru má svoj vlastný režim zročnosti, a preto je potrebné skúmať plynutie premlčacej doby samostatne vo vzťahu ku každej jednej splátke. Deň 20.5.2011 je preto dňom splatnosti poslednej zmluvne dohodnutej splátky a nie celého úveru ako to uvádza žalobca. Neobstojí tak tvrdenie žalobcu, že žalovaný nárok bol na súde uplatnený včas, ešte pred uplynutím premlčacej doby.

6. Odvolací súd preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu, a teda vo výrokoch o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a o trovách konania v zmysle zásad vyjadrených v § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nie je. Je potrebné konštatovať, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil, o veci následne správne rozhodol a skutkové zistenia prvoinštančného súdu majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

7. Ako je zrejmé z obsahu spisu, medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzatvorená zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol poskytnutý úver vo výške 24.000,- Sk (796,65 eur), keď výška splátky predstavovala 654,- Sk (21,70 eur), splatnosť prvej splátky nastala 20.12.2005 a poslednej splátky 20.11.2010. Táto zmluva bola uzatvorená dňa 28.11.2005 a na jej základe v tomto konaní žalobca požaduje zaplatenie sumy 1.529,40 eur istiny úveru a sumu 209,29 eur titulom úrokov z omeškania z nezaplatených splátok vyčíslených od prvého dňa omeškania.

8. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení platnom k 28.11.2005, spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v 8 časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

9. Podľa § 53 ods. 1 citovaného zákona, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka).

10. Podľa § 54 ods. 1, 2 citovaného zákona, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

11. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

12. V prejednávanej veci bolo nepochybne preukázané, že zmluva uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je zmluvou spotrebiteľskou, k predčasnému zosplateniu úveru zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo a je zrejmé, že žaloba zo strany žalobcu bola doručená súdu prvej inštancie dňa 18.6.2013.

13. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je 3-ročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

14. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565) začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

15. Kľúčový význam pre právne posúdenie predmetnej veci má aplikácia premlčacej lehoty podľa Občianskeho zákonníka, ktorá zvolil súd prvej inštancie, pričom tento postup aj riadne odôvodnil. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 52 OZ v spojení s §54 Občianskeho zákonníka, z ktorých zákonných ustanovení vyplýva prednostná aplikácia tých noriem práva, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie a v tomto zmysle ide aj o posudzovanie zmluvných podmienok. Zmluvnou podmienkou je aj posudzovanie právneho rámca zmluvy, tzn., či ide o aplikáciu obchodného práva alebo občianskeho práva a práve v tomto smere ust. §54 ods. 1 Občianskeho zákonníka predstavuje garanciu pre spotrebiteľa v tom zmysle, že si nemôže zhoršiť svoje zmluvné, a teda i právne postavenie bez ohľadu na to, aké dojednania sú uvedené v spotrebiteľskej zmluve. Tieto právne predpisy zaručujú prednostnú aplikáciu tých právnych noriem na spotrebiteľský právny vzťah, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie práve za účelom dodržania princípu zákazu zhoršenia zmluvného postavenia spotrebiteľa v právnom vzťahu s dodávateľom. Súd prvej inštancie napokon správne vzal zreteľ na ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a zohľadnil ust. § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy Obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1.5.2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia, čo znamená, že

od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom (do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8MCdo 13/2014).

16. Súd prvej inštancie ďalej správne zohľadnil čiastočne uplatnenú námietku premlčania žiadaného nároku, keď túto námietku uplatnilo Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, vystupujúce na strane žalovanej. Splnenie dlhu možno dohodnúť aj v splátkach. Ak sa tak stane, veriteľ môže od dlžníka žiadať vždy len splnenie príslušnej splátky, ktorá sa stane splatnou (zročnou) podľa dohody účastníkov, alebo na základe rozhodnutia súdu, či uznania práva. Každá zo splátok predstavuje samostatné plnenie, preto pre každú z nich trojročná premlčacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka plyní samostatne. Zákon v ust. § 565 umožňuje, aby sa veriteľ s dlžníkom dohodli, príp., aby tak rozhodnutím určil súd, že ak sa nesplní niektorá splátka, stane sa zročným celý dlh (tzv. strata výhody splátok). Veriteľ v takom prípade môže žiadať o zaplatenie celého dlhu a trojročná premlčacia doba, pokiaľ ide o celý zostávajúci dlh, začína plynúť odo dňa splatnosti nesplnenej splátky.

17. Ako bolo vyššie spomínané, zo strany právneho predchodcu žalobcu k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (bod 7.6.1. ods. 2 písm. a/ všeobecných obchodných podmienok spoločnosti právneho predchodcu žalobcu) nedošlo. Bol preto správny postup súdu prvej inštancie, ktorý premlčaciu lehotu posudzoval u každej zo splátok samostatne v dôsledku čoho boli nepremilčané splátky úveru v období od 20.6.2010 do 20.11.2010, teda celkovo 6 splátok.

18. Súd prvej inštancie tiež správne poukázal na neprimeranosť úrokovej sadzby úveru v zmluve dohodnutej rozsahom 17,30 % ročne. Odvolací súd zdôrazňuje, že aj keď maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. Dohodnutý úrok z úveru ročne s 17,30 % s ohľadom na priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami v danom období (7,33 % ročne) tak viac ako o 100 % prevyšuje úroky poskytované priemerne obchodnými bankami v danom období. Súd prvej inštancie preto dôvodne priznával pri nepremilčaných splátkach úveru úrok z úveru v spomínanom rozsahu.

19. Podobne správnym spôsobom posúdil súd prvej inštancie nárok žalobcu pokiaľ ide o priznanie poplatkov za správu úveru za vedenie účtu, či poplatkov za zasielané upomienky. Aj odvolací súd zastáva názor, že požadovanie úhrady takýchto administratívnych poplatkov nie je prijateľné, keďže dodávateľ požaduje od spotrebiteľa splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré mu po materiálnej strane nie je dodané a nie je v jeho záujme. Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je nevyhnutné, aby sa nimi platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil tieto poplatky ako neprimerané. V tejto súvislosti možno poukázať aj na rozhodnutie Vrchného krajinského súdu v Karlsruhe sp. zn. AZ 17U/192/2010, v ktorom sa konštatuje záver, že poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné: „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene... Preverenie úverovej spoľahlivosti (bonity) a výšky úrokovej miery, ktorými banka odôvodňovala vyrubenie poplatku za spracovanie pri poskytnutí úveru Vrchný krajinský súd odmietol a uzavrel, že uvedené činnosti vykonáva banka vo vlastnom ekonomickom záujme minimalizovať nevyhnutnosť vlastných pohľadávok. Spotrebiteľ dôvodne a v dobrej viere očakáva, že banka mu poradenstvo a informácie o poskytnutí úveru poskytne zadarmo. V konečnom dôsledku predstavuje zmluvná podmienka neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa, pretože je spotrebiteľovi účtovaný poplatok bez toho, aby banka spotrebiteľovi poskytovala skutočné protiplnenie.“ Odvolací súd dodáva, že tento záver si osvojil aj Krajský súd v Prešove, napr. v konaní prebiehajúcom pod sp. zn. 18Co/109/2011. Odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie v tom zmysle, že sporné poplatky sú neprijateľné a nekorešpondujú im žiadne plnenie, ktoré by bolo spotrebiteľovi na úžitok.

20. K odvolacej námietke žalobcu poukazujúceho na pôsobenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, v tomto konaní odvolací súd uvádza, že táto námietka zo strany žalobcu už bola uplatnená a o prípustnosti vedľajšieho účasti združenia v konaní (§ 93 O.s.p. v znení platnom do 30.6.2016) súd prvej inštancie rozhodol uznesením zo 16.4.2014 č. k. 9C/392/2013-106, keď táto námietka bola zamietnutá. Uznesenie súdu prvej inštancie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Prešove zo 17.7.2014 č. k. 1CO/149/2014-120.

21. Za situácie správne je aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania účastníkov a o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a Združením na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, odvolací súd poukazujúc na všetky uvádzané dôvody rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výrokoch o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a o trovách konania potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP.

22. O trovách konania účastníkov bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca vzhľadom na výsledok odvolacieho konania nemá právo na náhradu trov a žalovanej v tomto štádiu konania trovy nevznikli. V zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, ktoré do 30.6.2016 vystupovalo ako vedľajší účastník na strane žalovanej s ohľadom na výsledok odvolacieho konania má plný úspech, preto mu bolo potrebné priznať nárok na náhradu trov tohto štádia konania v rozsahu 100 % podľa § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).